

LTCA

ADWOKACI I DORADCY PODATKOWI

Z PASJI DO PODATKÓW

**CZYLI CYKLICZNY PRZEGLĄD NOWOŚCI
PODATKOWYCH OD LTCA**

#Zpasjidopodatkow

Warszawa, 5.12.2022 r.

Spis treści:

1. NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE

CIT

- 1.1. Składka na ubezpieczenie na życie dla Członka Zarządu w KUP. 1
- 1.2. Rozliczenie straty z lat ubiegłych na etapie zaliczek. 1
- 1.3. Nowe obowiązki sprawozdawcze dla podmiotów międzynarodowych. 3

VAT

- 1.4. Umowa może być traktowana jak faktura na potrzeby prawa do odliczenia VAT. 5
- 1.5. TSUE: Brak prawa do odliczenia VAT u ostatniego nabywcy w przypadku oszustwa podatkowego dokonanego na poprzednich etapach łańcucha dostaw. 7
- 1.6. Płatność Blikiem zwalnia z kasy fiskalnej. 9

PIT

- 1.7. Możliwość uznania wydatków poniesionych przez zawodowego sportowca do kosztów uzyskania przychodów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. 10
- 1.8. Czy prowadząc działalność gospodarczą można świadczyć usługi na podstawie umowy zlecenia? 12
- 1.9. Wymiana szyb i instalacja markiz nie daje możliwości skorzystania z ulgi termomodernizacyjnej. 13

CENY TRANSFEROWE

- 1.10. Czy udzielenie finansowania przez Fundusz na rzecz Podmiotów finansowanych stanowi transakcję kontrolowaną w sytuacji, gdy powiązania pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi powstaną dopiero po zawarciu transakcji, tj. w trakcie obowiązywania umów w zakresie finansowania? 14
- 1.11. Transakcja pożyczki – dokumentacja cen transferowych.. 15

2. CO W PRAWIE PISZCZY?

- 2.1. Obowiązkowy ZUS PUE od 2023 r. 16
- 2.2. Odliczenie VAT od zakupu i eksploatacji samochodów służbowych w 2023 roku prawdopodobnie bez zmian. 16
- 2.3. Małe browary a obniżona stawka akcyzy – szykują się zmiany? 17

3. CASE STUDY

- 3.1. Ustalenie proporcji VAT - pozytywna interpretacja dla klienta. 18

4. SZKOLIMY SIĘ Z LTCA

- 4.1. Webinary. 19
- 4.2. Szkolenia. 19

5. KONTAKT

- 5.1. Zapraszamy do kontaktu. 20

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Składka na ubezpieczenie na życie dla Członka Zarządu w KUP.

Spraw dotyczyła spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na wydobywaniu kruszywa wapiennego. Zamierza ona zawrzeć ubezpieczenie z towarzystwem ubezpieczeń, na mocy którego ubezpieczy życie jedyne Członka Zarządu tej Spółki – prezesa.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym, spółka zadała pytanie **czy wydatki poniesione na składki na ubezpieczenie na życie dla Członka Zarządu stanowią koszty uzyskania przychodu?** – jej zdaniem tak.

Potwierdził to dyrektor KIS, który uznał, że **kupione ubezpieczenie może przysłużyć się efektywności wykonywanych zadań przez Członka Zarządu, bowiem służy zapewnieniu bezpieczeństwa i stabilizacji**, w sytuacji zajścia np. wypadku podczas wykonywania czynności reprezentacyjnych na rzecz Spółki. W konsekwencji stwierdził, że wydatki poniesione na opłacenie składki ubezpieczeniowej na życie dla Prezesa Zarządu, mogą stanowić koszt uzyskania przychodu Spółki.

Co istotne – zdaniem organu, zarząd w Spółce jest organem wykonawczym, więc nie znajdują tutaj zastosowania przepisy art. 16 ust. 1 pkt 38 i pkt 38a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w Interpretacji Indywidualnej z dnia 4 listopada 2022 r. nr: 0114-KDIP2-2.4010.72.2022.2.KW

Autor:

Tomasz Kraśniewski
Konsultant Podatkowy
tomasz.krasniewski@ltca.pl

➡ Rozliczenie straty z lat ubiegłych na etapie zaliczek cz. I

Czy można skorzystać z odliczenia straty z lat ubiegłych już na etapie obliczania zaliczek na CIT?

Przepisy ustawy o CIT nie wykluczają takiej możliwości.

Zasady obliczania straty podatkowej określa art. 7 ust. 5 ustawy o CIT, przepis ten przewiduje, że podatnik może o wysokość straty ze źródła przychodów, poniesionej w roku podatkowym:

- 1.obniżyć dochód uzyskany z tego źródła w najbliższych kolejno po sobie następujących pięciu latach podatkowych, z tym, że kwota obniżenia w którymkolwiek z tych lat nie może przekroczyć 50% wysokości tej straty, albo
- 2.obniżyć jednorazowo dochód uzyskany z tego źródła w jednym z najbliższych kolejno po sobie następujących pięciu lat podatkowych o kwotę nieprzekraczającą 5 000 000 zł, nieodliczona kwota podlega rozliczeniu w pozostałych latach tego pięcioletniego okresu, z tym, że kwota obniżenia w którymkolwiek z tych lat nie może przekroczyć 50% wysokości tej straty.

Co prawda w ustawie o CIT nie ma przepisów odnoszących się do możliwości odliczania straty z lat ubiegłych na etapie zaliczek płaconych w ciągu roku, jednak z drugiej strony żaden z przepisów tych ustaw nie wyklucza takiej możliwości. Przepisy stanowią jedynie, że warunkiem odliczenia straty jest uzyskanie dochodu, także jeśli w ciągu roku na etapie zaliczek powstaje dochód, można ten dochód pomniejszyć o stratę z lat ubiegłych. Podatnik w każdym momencie w roku podatkowym może podjąć decyzję o rozpoczęciu odliczania straty.

Jak do odliczenia straty na etapie zaliczek odnoszą się organy podatkowe?

Stanowisko powyższe znajduje również potwierdzenie w licznych interpretacjach indywidualnych wydawanych przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Rozliczenie straty z lat ubiegłych na etapie zaliczek cz. II

Przykładowo w interpretacji indywidualnej z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.97.2021.1.AN, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził: „(...) **podatnik może odliczyć stratę podatkową wówczas, gdy osiągnie dochód podatkowy. Nie ma natomiast możliwości rozliczenia straty podatkowej w roku podatkowym, w którym nie osiągnięto dochodu.** Jeżeli zatem podatnik osiąga dochód w trakcie trwania roku podatkowego, tj. stwierdza w trakcie roku podatkowego, że obowiązany jest do wykazania zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych, to zasadne jest uznanie, że osiągnął on dochód, który może obniżyć o kwotę straty w odpowiedniej wysokości. Oznacza to, że podatnik nie musi czekać do momentu sporządzenia rocznego zeznania podatkowego, w którym wykaże dochód z całego roku podatkowego i dopiero wówczas obniży jego wysokość o odpowiednią kwotę straty.”

W powyższej interpretacji organ wskazał ponadto, że „(...) w przypadku, gdy Spółka dokona odliczenia straty z lat ubiegłych w trakcie roku podatkowego, za który w zeznaniu rocznym wykaże stratę i w związku z czym nie będzie mogła skorzystać z odliczenia - nie traci prawa do odliczenia straty z lat ubiegłych, którą „zaliczkowo” odliczyła.”

Z kolei w interpretacji indywidualnej z dnia 19 maja 2018 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4510.104.2018.1.JP, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził stanowisko, zgodnie z którym: „ (...) Z konstrukcji przepisu art. 7 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wynika, iż odliczenia straty można dokonać już w trakcie roku podatkowego przy ustalaniu zaliczek na podatek, w związku z czym w takiej sytuacji brak jest podstaw do stwierdzenia, że podatnik nie dopełnił obowiązku wpłaty zaliczki lub np. zaniżył zaliczki na podatek dochodowy.”

Podobnie w interpretacji indywidualnej z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. 0115-KDIT3.4011.292.2017.1.WM, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej uznał, że: „Przepisy regulujące rozliczenie straty w następnych latach nie wskazują, czy rozliczenia takiego należy dokonać dopiero po zakończeniu danego roku podatkowego, czy też w jego trakcie. Co za tym idzie, w przypadku braku szczegółowych uregulowań w tym zakresie należy przyjąć, że możliwe jest rozliczenie tej straty zarówno w trakcie roku podatkowego, jak i po jego zakończeniu, a wybór stosownej metody pozostaje w gestii podatnika.” Organ potwierdził ponadto, że: „W przypadku, gdy podatnik pomimo dokonywania odliczenia części straty z lat ubiegłych w trakcie roku podatkowego z dochodu bieżącego (zaliczkowo), w ostatecznym rozliczeniu za ten rok podatkowy nie osiągnął dochodu, lecz stratę, w związku z czym nie będzie mógł skorzystać z odliczenia, nie traci kwoty straty, którą „zaliczkowo” odliczył. Kwota ta może być bowiem odliczona w kolejnych latach podatkowych.”

Analogiczne stanowisko do powyższych prezentowane jest również w interpretacji indywidualnej Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 6 października 2020 r., sygn. 0111-KDWB.4010.26.2020.1.APA.

Jak w takiej sytuacji wykazać zaliczki w rocznej deklaracji CIT-8?

W zeznaniu rocznym w części G deklaracji CIT-8 w pozycjach od 149 do 244, w tym w pozycji 178, wskazuje się kwoty zaliczek należnych. Natomiast kwoty zaliczek faktycznie zapłaconych wykazuje się w pozycjach od 167 (pozycje zgodnie z aktualnym wzorem CIT-8).

Uważam, że kwotę zaliczek należnych należy wykazać z uwzględnieniem odliczonej straty z lat ubiegłych - oczywiście z uwzględnieniem limitów, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy o CIT, tzn. należy wykazać zaliczki należne po odliczeniu straty. Jeśli po odliczeniu straty w ogóle nie wpłacane były zaliczki na CIT, to w takiej sytuacji, naszym zdaniem, nie należy wykazywać zaliczek należnych (zaliczki należne wynoszą 0 zł). Co prawda w deklaracji CIT-8 nie ma pozycji dotyczącej odliczenia straty w ciągu roku, to jednak **nie sposób przyjąć, że za zaliczki należne należy uznać zaliczki przed odliczeniem straty, gdyż prowadziłoby to do uznania, że podatnik nie dopełnił obowiązku wpłaty zaliczki lub zaniżył zaliczki na podatek dochodowy.** Nie można uznać, że Podatnik zaniżył zaliczki na podatek dochodowy płatne w trakcie roku, gdyż przysługiwało mu prawo do obniżenia uzyskanego dochodu w trakcie roku o stratę z lat ubiegłych. Wykazanie w deklaracji CIT-8 zaliczek należnych prowadziłoby zaś do konieczności zapłacenia odsetek od zaległych zaliczek na podatek dochodowy, w naszej ocenie art. 7 ust. 5 ustawy o CIT nie prowadzi do takich wniosków.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Rozliczenie straty z lat ubiegłych na etapie zaliczek cz. III

Interpretacje indywidualne powołane powyżej potwierdzają jednocześnie, że w przypadku, gdy Spółka dokona odliczenia straty z lat ubiegłych w trakcie roku podatkowego, za który w zeznaniu rocznym wykaże stratę i w związku z czym nie będzie mogła skorzystać z odliczenia - nie traci prawa do odliczenia straty z lat ubiegłych, którą „zaliczkowo” odliczyła. Strata, która ostatecznie nie została uwzględniona w zeznaniu rocznym, może być odliczona w kolejnych latach podatkowych, zgodnie z zasadami wskazanymi w cytowanych powyżej przepisach.

Jednocześnie może powstać pytanie czy odliczenie straty na etapie zaliczek i niewykazanie w związku z tym zaliczek należnych może zostać uznane za uwzględnienie straty w zeznaniu rocznym. W mojej ocenie takie twierdzenie jest nieuprawnione, gdyż za uwzględnienie straty w zeznaniu rocznym należy uznać uwzględnienie straty w odniesieniu do rozliczenia rocznego podatku.

Autor:

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

Doradca Podatkowy

agnieszka.fijalkowska-wocial@ltca.pl

➡ Nowe obowiązki sprawozdawcze dla podmiotów międzynarodowych cz. I

Na stronach Rządowego Centrum Legislacji, 18 listopada udostępniony został projekt ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości i niektórych innych ustaw. Wynika z niego, że **polskie spółki, które funkcjonują jako część międzynarodowej grupy kapitałowej, będą zobowiązane do publikacji sprawozdania o zapłaconym podatku dochodowym w każdym państwie prowadzonej działalności.** Sprawozdanie będzie figurować w KRS spółki, a także musi być zamieszczone na stronie internetowej przez co najmniej 5 lat.

Omawiana nowelizacja jest związana z implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2101 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały.

W projektowanym rozdziale 6b ustawy o rachunkowości art. 63m ust. 1 stanowi o obowiązku sporządzenia, publikacji i udostępnienia sprawozdania przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla, **jeżeli przychody ujęte w rocznym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym tej jednostki przekraczają dla każdego z dwóch ostatnich lat obrotowych kwotę 3 500 000 000 zł (identycznie jednostka samodzielna).** Jednostka ma 12 miesięcy od dnia bilansowego danego roku obrotowego na złożenie sprawozdania do KRS oraz zamieszczenie go na stronie internetowej.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Nowe obowiązki sprawozdawcze dla podmiotów międzynarodowych cz. II

Sprawozdanie będzie musiało zawierać poniższe informacje:

- nazwę jednostki dominującej najwyższego szczebla lub jednostki samodzielnej, a w stosownych przypadkach – wykaz wszystkich jednostek zależnych ujętych w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym jednostki dominującej najwyższego szczebla w odniesieniu do danego roku obrotowego,
- rok obrotowy;
- walutę prezentacji sprawozdania o podatku dochodowym;
- krótki opis charakteru działalności jednostek wchodzących w skład grupy;
- liczbę pracowników w przeliczeniu na pełne etaty;
- przychody, w tym transakcje ze stronami powiązanymi;
- kwotę zysku lub straty przed opodatkowaniem;
- kwotę podatku dochodowego należnego w danym roku obrotowym, która stanowi bieżące obciążenie podatkowe z tytułu podlegających opodatkowaniu zysków lub strat w roku obrotowym rozpoznany przez jednostki i oddziały w danej jurysdykcji podatkowej, bez uwzględniania podatku odroczonego i rezerw na warunkowe zobowiązania podatkowe;
- kwotę podatku dochodowego zapłaconego w danym roku obrotowym przez jednostki i oddziały w danej jurysdykcji podatkowej, w tym podatek u źródła zapłacony przez inne jednostki w odniesieniu do płatności na rzecz jednostek i oddziałów w ramach grupy kapitałowej;
- kwotę niepodzielonego zysku z lat ubiegłych na koniec danego roku obrotowego, obejmującą kwotę zysku z ubiegłych lat obrotowych i kwotę zysku danego roku obrotowego, co do którego nie podjęto jeszcze decyzji o podziale.

Powstaje pytanie, co to jest jednostka dominująca najwyższego szczebla w rozumieniu powyższych przepisów? Otóż jest to jednostka dominująca, która sporządza roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe obejmujące największą możliwą liczbę jednostek powiązanych z grupy kapitałowej. Jeżeli więc spółka „matka” nie podlega przepisom UE, to obowiązek ten przechodzi na oddział lub spółkę córkę obejmującą najwięcej jednostek powiązanych z siedzibą na terenie UE lub EOG.

Przepisy mają mieć zastosowanie do spółek kapitałowych, spółek komandytowo-akcyjnych, spółek jawnych lub komandytowych, której wspólnikami ponoszącymi nieograniczoną odpowiedzialność są wyłącznie spółki kapitałowe, spółki komandytowo-akcyjne lub spółki z innych państw o podobnej do tych spółek formie prawnej, pod warunkiem, że miejsce działalności jednostki dominującej i jej wszystkich oddziałów lub jednostek zależnych nie znajduje się wyłącznie na terenie RP.

Autor:
Jakub Orłowski
Konsultant Podatkowy
jakub.orlowski@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Umowa może być traktowana jak faktura na potrzeby prawa do odliczenia VAT cz. I

1. Wprowadzenie

29 września 2022 r. zapadł bardzo ciekawy i ważny dla obrotu gospodarczego wyrok (Wyrok Trybunału z dnia 29 września 2022 r. w sprawie C-235/21, dalej: „Wyrok”) Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”). Wyrok zapadł w sporze pomiędzy Raiffeisen Leasing trgovina in leasing d.o.o (dalej: „Raiffeisen”) a Republiką Słowenii. Pytanie prejudycjalne dotyczyło wykładni art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (dalej: „Dyrektywa”).

Art. 203 Dyrektywy brzmi następująco: „każda osoba, która wykazuje VAT na fakturze, jest zobowiązana do zapłaty VAT”. Z kolei w rozdziale 3 Dyrektywy określono zakres informacji, które musi zawierać dokument, by został uznany za fakturę w rozumieniu art. 203 Dyrektywy.

Odpowiednikiem art. 203 Dyrektywy jest art. 108 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: „uVAT”). Stan faktyczny polegał na tym, że spółka Raiffeisen podpisała umowę zbycia i leasingu zwrotnego (dalej: „Umowa”) z inną spółką (dalej: „RED”), na mocy której zobowiązała się do nabycia danego gruntu a RED do płacenia Raiffeisen miesięcznych rat leasingowych aż do pełnej spłaty wartości gruntu. W umowie wskazano skonkretyzowaną kwotę VAT. Raiffeisen jednak nie wystawiała RED żadnych faktur oraz nie odprowadzała z tego tytułu podatku należnego. RED powołała się na prawo do odliczenia VAT, twierdząc że umowa stanowiła fakturę.

Powyższy opis jest tłem sprawy, ponieważ w stanie faktycznym wystąpiło jeszcze kilka szczegółów takich, jak dodatkowa umowa sprzedaży gruntu na rzecz Raiffeisen oraz następnie sprzedaż gruntu przez Raiffeisen podmiotowi trzeciemu. Na potrzeby jednak niniejszego tekstu nie będzie dokładnie przytaczać stanu faktycznego. Najważniejsze jest pytanie prejudycjalne zadane przez słoweński sąd najwyższy (dalej: „sąd krajowy”). Przytoczymy je w całości:

„Czy pisemna umowa może zostać uznana za fakturę w rozumieniu art. 203 dyrektywy [2006/112] tylko wtedy, gdy zawiera wszystkie informacje wymagane dla faktury zgodnie z rozdziałem 3 (»Fakturowanie«) [tytułu XI] [tej dyrektywy]?”

W przypadku odpowiedzi przeczącej,

2) jakie są wymogi lub okoliczności, w oparciu o które, w każdym przypadku, umowa na piśmie może zostać uznana (także) za fakturę powodującą powstanie obowiązku zapłaty VAT zgodnie z art. 203 dyrektywy [2006/112]?

Bardziej konkretnie,

3) czy umowa na piśmie, zawarta przez dwóch podatników VAT i której przedmiotem jest dostawa towarów lub świadczenie usług, może być uznana za fakturę w rozumieniu art. 203 dyrektywy [2006/112], jeśli z umowy tej wynika wyraźna i obiektywnie rozpoznawalna wola sprzedawcy lub usługodawcy, jako umawiającej się strony, wystawienia faktury dotyczącej określonej transakcji, która może spowodować u nabywcy uzasadnione domniemanie, że może na jej podstawie odliczyć naliczony VAT?”

2. Stanowisko TSUE

Zdaniem TSUE sąd krajowy zadając pytanie prejudycjalne miał dwie intencje:

1. Ustalenie, czy art. 203 Dyrektywy należy tak interpretować, że Umowę można uznać za fakturę w rozumieniu tego przepisu a jeśli tak, to jakie elementy Umowa powinna zawierać obligatoryjnie, żeby ją uznać za fakturę.

2. Ustalenie, czy istotne jest badanie, czy z danej umowy obiektywnie wynika wola sprzedawcy by wzbudzić u kupującego przekonanie, że będzie mógł on odliczyć VAT na podstawie tej umowy.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Umowa może być traktowana jak faktura na potrzeby prawa do odliczenia VAT cz. II

TSUE wskazał dwie ważne tezy odnośnie interpretacji przedmiotowych przepisów. Po pierwsze wskazał, że **celem wprowadzenia obligatoryjnych elementów (informacji) faktury jest umożliwienie organom podatkowym kontroli zapłaconego podatku i ewentualnie istnienia prawa do odliczenia VAT**. Po drugie, zasada neutralności VAT wymaga, by **prawo do odliczenia VAT naliczonego zostało przyznane w przypadku spełnienia przesłanek materialnych, nawet jeśli niektóre przesłanki formalnie nie zostały spełnione**. Druga teza jest bardzo ważna nie tylko w przedmiotowej sprawie. Wpisuje się ona bowiem w obszerną dyskusję dotyczącą przesłanek materialnych i formalnych w VAT.

Najważniejsza jednak teza TSUE, wyrażona w pkt 39 Wyroku, brzmi następująco:

„Organy podatkowe nie mogą odmówić prawa do odliczenia VAT tylko na tej podstawie, że faktura nie spełnia przesłanek wymaganych w art. 226 pkt 6 i 7 dyrektywy 2006/112, jeżeli dysponują one wszystkimi informacjami do zbadania, że spełnione są przesłanki materialne dotyczące tego prawa”.

Jak wskazał TSUE, celem art. 203 Dyrektywy jest eliminacja ryzyka uszczuplenia wpływów podatkowych. Ryzyko natomiast będzie zminimalizowane, gdy organ dysponuje informacjami niezbędnymi do ustalenia, czy przesłanki materialne prawa do odliczenia VAT są spełnione, niezależnie VAT został wykazany na dokumencie zatytułowanym „Faktura”, czy w innym dokumencie – takim jak zawarta umowa. Ponadto, TSUE stwierdził, że nie ma potrzeby badania woli strony, by była to faktura mogąca u kontrahent wzbudzić przekonanie o prawie do odliczenia VAT.

Ostatecznie TSUE stwierdził, że:

„Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że: umowę zbycia i leasingu zwrotnego, po zawarciu której strony nie wystawiły faktury, można uznać za fakturę w rozumieniu tego przepisu, w przypadku gdy umowa ta zawiera wszystkie informacje niezbędne do tego, by organ podatkowy państwa członkowskiego mógł ustalić, czy materialne przesłanki prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej zostały w danym wypadku spełnione, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego”.

3. Uwagi na kanwie wyroku

W omawianym Wyroku na pierwsze miejsce wysuwa się kwestia zasady neutralności. TSUE powołuje się na nią twierdząc, że to przede wszystkim przesłanki materialne muszą być spełnione, by podatnikowi przysługiwało prawo do odliczenia VAT. **Jeśli organ podatkowy ma informacje (dane), na podstawie których może kontrolować naliczanie i odliczanie VAT, to przesłanki formalne (takie, jak np. elementy, czy forma faktury) są mniej istotne.**

TSUE powołuje się również na zasadę celowościowej wykładni przepisów unijnych. W pkt 41 Wyroku (o czym była mowa w poprzednich akapitach) Trybunał argumentuje w odniesieniu do celu wprowadzenia przepisu art. 203 Dyrektywy. Warto mieć na uwadze, że europejska wykładnia przepisów prawa podatkowego różni się od polskiej między innymi tym, że TSUE na pierwsze miejsce wysuwa zasadę interpretacji celowościowej. Niejednokrotnie powodowało to problemy i rozbieżności w zakresie stosowania prawa unijnego przez polskie organy podatkowe i sądy administracyjne. Niemniej, cieszy że Trybunał odwołuje się (nie tylko w tym wyroku, ale również w wielu innych) do podstawowych zasad funkcjonowania unijnego systemu VAT oraz do akceptowanych zasad wykładni przepisów.

Omawiany Wyrok TSUE może mieć kolosalne znaczenie dla obrotu gospodarczego. Jeśli polskie orzecznictwo „przyjmie” Wyrok TSUE i będzie się opierało na nim w krajowych orzeczeniach, to zapewne wielu podatników również będzie się na niego powoływać. W polskiej dyskusji na dotyczącej Wyroku pojawiają się już opinie, że orzeczenie spowoduje chaos w funkcjonowaniu firm i niepewność podatników odnośnie tego, co będzie można uznawać za fakturę.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Umowa może być traktowana jak faktura na potrzeby prawa do odliczenia VAT cz. III

Sądzę, że nawet w aktualnym stanie prawnym bardzo wielu podatników ma ogromne problemy z formalnymi kwestiami odnośnie dokumentów księgowo-podatkowych. Patrząc wyłącznie na aspekt formalny – **rzeczywiście lepiej, gdyby forma i treść dokumentu dającego prawo do odliczenia VAT były rygorystycznie i ściśle określone a niedopełnienie tej formy powodowało brak prawa do odliczenia**. Jednakże, kierunek formalistyczny nie wydaje się kierunkiem gwarantującym realizację praw podatników. TSUE właśnie pokazał, że poza aspektami formalnymi są jeszcze aspekty materialne, które są ważniejsze niż przesłanki techniczne. To właśnie aspekty materialne stanowią istotę systemu podatkowego, gwarantując podatnikom realizację ich praw, nawet gdy kwestie formalne zostaną niedochowane. Jeśli powstanie prawa do odliczenia związane zostanie z formalnym wystawieniem faktury, to podatek od towarów i usług zostanie oderwany od rzeczywistych zdarzeń, których zaistnienie przecież warunkuje powstanie danego zobowiązania. To już kolejny raz, gdy TSUE podkreśla wagę przesłanek materialnych i nadaje im prym wobec braku spełnienia niektórych (lub wszystkich) warunków formalnych.

Na marginesie powyższych rozważań, warto jednak zwrócić uwagę na bardzo istotny problem techniczny, a mianowicie prawo do odliczenia VAT w związku z Krajowym Systemem e-Faktur (dalej: „KSeF”).

Założenia KSeF są takie, że po wejściu w życie tego systemu obligatoryjnie dla wszystkich podatników, prawo do odliczenia VAT zostanie ograniczone wyłącznie do dokumentów wystawionych w KSeF. Pozostaje więc oczekiwać w jaki sposób Wyrok C-235/21 zostanie przyjęty przez polskie organy podatkowe i sądownictwo administracyjne

Autor:

Łukasz Kołodziejczyk

Konsultant Podatkowy

lukasz.kolodziejczyk@ltca.pl

➡ TSUE: Brak prawa do odliczenia VAT u ostatniego nabywcy w przypadku oszustwa podatkowego dokonanego na poprzednich etapach łańcucha dostaw cz. I

W dniu 24 listopada 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał wyrok w niemieckiej sprawie o sygn. C-596/2, w zakresie odmowy trzeciemu podmiotowi w łańcuchu dostaw prawa do odliczenia podatku VAT naliczonego w związku z nabyciem towaru, ze względu na to, że powinien był on wiedzieć, że pierwotny sprzedawca uchylił się od zapłaty podatku VAT przy pierwszym zbyciu, a drugi podmiot w łańcuchu był świadomy tego uchybienia.

W stanie faktycznym będącym przedmiotem sprawy przed TSUE uczestniczyły trzy podmioty: A, C i W:

- Przedsiębiorca A (skarżący) nabył samochód od C, który podawał się za W (podatnik W był świadomy tego i wyrażał zgodę na to, że C się za niego podawał).
- C wystawił W fakturę za dostawę spornego samochodu na łączną kwotę 62 000 EUR;
- W następnie wystawił A fakturę na łączną kwotę 77 000 EUR;
- W wręczył tę fakturę C, który z kolei przekazał ją A.
- A zapłacił C łączną kwotę 77 000 EUR.

W swoich księgach rachunkowych i deklaracjach podatkowych C uwzględnił jedynie wartość transakcji zgodnie z fakturą wystawioną na rzecz W. Nie odnotował natomiast wartości wynagrodzenia, które otrzymał od A ani w swoich księgach rachunkowych, ani w deklaracjach podatkowych i nie zapłacił zatem z tego tytułu podatku.

Mając na uwadze powyższe skarżący (A) domagał się w związku z nabyciem spornego samochodu odliczenia VAT naliczonego.

Powyższe prawo do odliczenia zostało jednak zakwestionowane przez niemieckie organy podatkowe, które uznały, że A nie może skorzystać z prawa do odliczenia w odniesieniu do żadnej kwoty naliczonej tytułem VAT z uwagi na to, że nie mógł on nie wiedzieć o oszustwie podatkowym popełnionym przez C.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

TSUE: Brak prawa do odliczenia VAT u ostatniego nabywcy w przypadku oszustwa podatkowego dokonanego na poprzednich etapach łańcucha dostaw cz. II

W toku postępowania sądowego, niemiecki sąd administracyjny zwrócił się do TSUE z pytaniami:

- Czy drugiemu nabywcy towaru można odmówić prawa do odliczenia VAT naliczonego w związku z nabyciem, ponieważ powinien był wiedzieć, że pierwotny sprzedawca popełnił oszustwo w zakresie VAT przy pierwszym zbyciu, mimo że pierwszy nabywca także wiedział o tym oszustwie?
- Czy w przypadku drugiego nabywcy odmowa jest ograniczona kwotowo do wysokości szkody podatkowej wyrządzonej względem państwa wspomnianym oszustwem?

TSUE, odpowiadając na powyższe kwestie stwierdził, że należy odmówić prawa do odliczenia nie tylko wtedy, gdy oszustwo zostało popełnione przez samego podatnika, lecz również wówczas, gdy zostanie wykazane, że podatnik, któremu towary lub usługi służące za podstawę prawa do odliczenia zostały dostarczone lub wyświadczone, wiedział lub powinien był wiedzieć, że poprzez nabycie tych towarów lub usług uczestniczy w transakcji związanej z oszustwem w zakresie VAT lub co najmniej ułatwia jej dokonanie. Takiego podatnika należy bowiem z punktu widzenia Dyrektywy VAT uznać za współnika w tym oszustwie lub za ułatwiającego jego popełnienie niezależnie od tego, czy osiąga on korzyść z odsprzedaży towarów lub z korzystania z usług w ramach opodatkowanych transakcji dokonywanych przez niego na późniejszym etapie obrotu.

Natomiast niezgodna z zasadami funkcjonowania prawa do odliczenia jest odmowa temu podatnikowi, który nie wiedział lub nie mógł wiedzieć, że w ramach danej transakcji dostawca dopuścił się oszustwa lub że inna transakcja w łańcuchu dostaw, dokonana przed transakcją przeprowadzoną przez owego podatnika lub po niej, stanowiła oszustwo w zakresie VAT, możliwości skorzystania z tego prawa. Ustanowienie systemu odpowiedzialności bez winy wykraczałoby bowiem poza to, co jest konieczne dla ochrony interesów skarbu państwa.

Wobec powyższego, zdaniem TSUE, jeżeli zostanie należycie wykazane przez sąd odsyłający, iż skarżący wiedział lub powinien był wiedzieć o istnieniu oszustwa w zakresie VAT popełnionego przez pierwotnego sprzedawcę, okoliczność, że pierwszy nabywca towaru miał również świadomość tego oszustwa i ułatwiał jego popełnienie przez pierwotnego sprzedawcę, nie stoi na przeszkodzie temu, aby temu drugiemu nabywcy można było odmówić prawa do odliczenia VAT zapłaconego przy transakcji, której dotyczyło to oszustwo lub dokonanej na dalszym etapie obrotu.

Jednocześnie, drugiemu nabywcy towaru, który na etapie poprzedzającym to nabycie był przedmiotem transakcji stanowiącej oszustwo dotyczące jedynie części VAT, którą państwo ma prawo pobrać, należy odmówić prawa do odliczenia VAT naliczonego w całości, jeżeli wiedział on lub powinien był wiedzieć, że nabycie to jest związane z oszustwem.

Odmowa odliczenia VAT jedynie do kwoty szkody podatkowej, zdaniem TSUE, nie przyczyniłaby się do rozwoju praktyki polegającej na upewnianiu się przez podatników, że transakcje, jakich dokonują, nie prowadzą do udziału w oszustwie podatkowym. Ograniczenie kwotowe prawa do odliczenia (zamiast całkowitego wykluczenia takiego prawa) sprawiłoby, że podatnicy byłiby jedynie zachęceni do podjęcia odpowiednich środków w celu ograniczenia skutków ewentualnego oszustwa, lecz niekoniecznie do podjęcia środków umożliwiających im upewnienie się, że dokonywane przez nich transakcje nie prowadzą do uczestnictwa w oszustwie podatkowym lub do ułatwiania jego popełnienia.

Autor:
Urszula Mazurek
Konsultant podatkowy
turszula.mazurek@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➡ Płatność Blikiem zwalnia z kasy fiskalnej.

Sprawa dotyczyła podatnika świadczącego usługi psychoterapeutyczne zwolnione z VAT, który w najbliższym czasie przekroczy przychód 20 000 zł od osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Stoi przed wyborem, czy prowadzić ewidencję za pomocą kasy rejestrującej, czy skorzystać z ulgi przedmiotowej zwalniającej z obowiązku posiadania kasy fiskalnej.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym, powziął wątpliwość, **czy istnieje możliwość zwolnienia z obowiązku ewidencjonowania za pomocą kasy rejestrującej, świadczonych usług, za które płatność odbywa się za pomocą Blika?** – sam uważał, że tak.

Jego stanowisko potwierdził Dyrektor KIS, który stwierdził, że może Wnioskodawca może stosować zwolnienie z obowiązku ewidencjonowania w stosunku do świadczonych usług, za które otrzyma zapłatę za pomocą aplikacji Blik na rachunek bankowy, a z ewidencji i dowodów dokumentujących jej dokonanie będzie jednoznacznie wynikało, jakiej konkretnie czynności dotyczyła.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 21 listopada 2022 r. nr: 0111-KDIB3-2.4012.606.2022.2.AS

Autor:
Tomasz Kraśniewski
Konsultant Podatkowy
tomasz.krasniewski@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

Możliwość uznania wydatków poniesionych przez zawodowego sportowca do kosztów uzyskania przychodów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej cz. I

W wydanej w dniu 17 listopada 2022 r. interpretacji DKIS dokonał podziału ponoszonych wydatków przez osobę zajmującą się wyczynowym sportem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Osiągane przez sportowca przychody pochodzą w szczególności z wynagrodzeń za organizowanie lub udział w zdarzeniach o charakterze sportowym, z realizacji umów sponsorskich, usług reklamowych i marketingowych, z tytułu udostępniania wizerunku, z usług szkoleniowych o charakterze sportowym, z tytułu tworzenia programów treningów, z udziału w eventach oraz z tytułu udzielania wywiadów czy innych występach w mediach.

Działalność sportowca można podzielić na trzy grupy:

- związanej bezpośrednio z czynnościami stricte sportowymi,
- związanej z uczestnictwem w zawodach, treningach, czy obozach przygotowawczych,
- oraz z aktywnościami około sportowymi.

W związku z prowadzoną działalnością sportową, z tytułu której sportowiec uzyskuje wyżej wskazane przychody, ponoszone są różnego rodzaju wydatki:

- na karnety na siłownię, bilety wstępu na treningowe obiekty sportowe (baseny, stadiony, bieżnie, sale sportowe), bilety lotnicze/kolejowe, najmu sprzętu sportowego, lekarzy specjalistów (szczególnie ortopedy, dietetyka, hematologa, psychologa, psychiatry), trenera przygotowania motorycznego, fizjoterapeutów, rehabilitantów i zabiegi specjalistyczne takie jak: krioterapia, magnetronika, naświetlanie laserowe, masaże,
- na realizację zaleceń medycznych specjalistów ponoszone na bandaże, opaski uciskowe, gumy, usztywniacze, ochraniacze, żele, odżywki sportowe, specjalistyczną dietę, lekarstwa,
- na obuwie sportowe, odzież sportową, a także niezbędną konserwację i naprawę ww. garderoby,
- na wizytę u fryzjera, kosmetyczki, makijażystki wizażystki, usługi logopedy, lekcje języka zagranicznego oraz szkolenia z zakresu wystąpień publicznych, niezbędne do realizacji celów reklamowych i marketingowych własnych i kontrahentów, związanych z wystąpieniem na gali, występowaniem w social mediach, udzielaniem wywiadów dziennikarzom, czy na konferencji prasowej.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o PIT kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Organ uznał, iż wydatki wykazane w pkt 1 i 2 mogą stanowić koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o PIT. Natomiast wydatki wskazane w pkt 3 i 4 nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów. Aby wydatek na odzież zakupioną w celach służbowych mógł stanowić koszt uzyskania przychodu konieczne jest umieszczenie logo w widocznym miejscu (tak aby spełniało funkcję reklamową), czy też zlecenie uszycia stroju wg określonego kroju. Wydatki wskazane w pkt 4 organ nie uznał za koszty uzyskania przychodów z uwagi na ich osobisty charakter.

Organ wskazał na obowiązek należytego udokumentowania ww. wydatków. Dowody nie mogą się ograniczać do faktur (rachunków) stwierdzających wysokość poniesionych wydatków, lecz winny to być dowody umożliwiające w sposób bezsporny ustalenie, czy poniesione wydatki miały związek z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz potwierdzać racjonalność poniesionych wydatków.

Odmienne stanowisko dotyczące wydatków sportowców na odzież sportową czy usługi fryzjerskie, kosmetyczne przyjął DKIS w wydawanych w ostatnim czasie dwóch interpretacjach:

– koszykarz może odliczyć od przychodu wydatki na ubrania, sprzęt, specjalistyczne buty zabezpieczające przed urazami oraz odciążające mięśnie, stabilizatory usztywniające stawy oraz przyspieszające ich regenerację a także wydatki związane z zatrudnieniem menedżera, który będzie dbał o kontrakty sportowe i sponsorskie – **interpretacja DKIS z dnia 3 sierpnia 2022 r., nr 0114-KDIP2-1.4011.415.2022.4.MW,**

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

Możliwość uznania wydatków poniesionych przez zawodowego sportowca do kosztów uzyskania przychodów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej cz. II

– rugbysta, który korzysta z różnych zabiegów rehabilitacyjnych i fizjoterapeutycznych oraz inwestuje w swój wygląd: chodzić do fryzjera, kosmetyczki i stylisty – może wydatki te zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. Sportowiec zobowiązany jest uczestniczyć w akcjach reklamowych i marketingowych prowadzonych przez klub, jest regularnie zapraszany na różne imprezy tematyczne czy gale sportowe, udziela też wywiadów i bierze udział w konferencjach – **interpretacja z dnia 31 maja 2022 r., nr 0114-KDIP2-1.4011.394.2022.1.KW.**

<https://sip.lex.pl/#/guideline/185195778?directHit=true&directHitQuery=0114-KDIP2-1.4011.394.2022.1.KW>

W obydwu przypadkach DIKS uznał, iż wydatki pozostają w ścisłym związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i stanowią koszt uzyskania przychodów na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o PIT.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem DKIS, które przyjął w interpretacji nr 0113-KDIPT2-1.4011.681.2022.2.MAP. W mojej ocenie istnieje związek ponoszonych wydatków z prowadzoną działalnością. Często dbanie o wizerunek (dobrą formę, wygląd) jest narzucone w umowach z reklamodawcą, sponsorem. Aby wizerunek sportowca był atrakcyjny musi dbać o swoją formę i wygląd. Utrzymywanie należytej kondycji fizycznej, odbywania regularnych ćwiczeń, zapewnienia odpowiedniej regeneracji to podstawa na drodze do najwyższych możliwości sportowych.

W mojej ocenie również wydatki na naukę języka czy szkolenia w zakresie wystąpień publicznych nie powinny zostać uznane za wydatki na cele osobiste bowiem mają związek z prowadzoną działalnością sportową. Z uwagi na swoje osiągnięcia sportowe i rozpoznawalność Sportowiec jest zapraszany na imprezy, na których udziela wywiadów czy wypowiada się na tematy związane ze swoją działalnością sportową. Prowadzi również działalność szkoleniową. Działania te mogą odbywać się poza granicami kraju lub na imprezach, na których uczestnikami są obcokrajowcy. Znajomość języka jest więc niewątpliwie związana z prowadzoną działalnością sportową, z której uzyskuje przychód. W ten sposób Sportowiec może liczyć na szersze grono swoich odbiorców.

Interpretacja DKIS z dnia 17 listopada 2022 r., nr 0113-KDIPT2-1.4011.681.2022.2.MAP

<https://eureka.mf.gov.pl/informacje/podglad/518222>

Autor:
Monika Wnęk
Doradca Podatkowy
monika.wnek@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

Czy prowadząc działalność gospodarczą można świadczyć usługi na podstawie umowy zlecenia? cz. I

Co do zasady przyjmuje się, że nie jest wykluczone, aby osoba prowadząca działalność gospodarczą zawarła umowę zlecenia. Jednakże podkreślenia wymaga, że jeśli przedmiot umowy zlecenia będzie pokrywał się z przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej to przychody z tego tytułu na gruncie PIT, co do zasady, zostaną potraktowane jako przychody z działalności gospodarczej.

Można zadać pytanie czy w każdym przypadku, w którym zakres czynności wykonywanych w ramach umowy zlecenia jest identyczny z zakresem prowadzonej działalności gospodarczej przychód uzyskany z tytułu tej umowy stanowi przychód z działalności gospodarczej?

Aby odpowiedzieć na powyższe pytanie trzeba przeanalizować przepisy ustawy o PIT odnoszące się do działalności gospodarczej oraz umowy zlecenia.

Definicja działalności gospodarczej zawarta jest w art. 5a pkt 6 ustawy o PIT. Zgodnie z jego treścią, ilekroć w ustawie jest mowa o działalności gospodarczej albo pozarolniczej działalności gospodarczej – oznacza to

- działalność zarobkową: wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż, polegającą na wykorzystywaniu rzeczy oraz wartości niematerialnych i prawnych
- prowadzoną we własnym imieniu
- bez względu na jej rezultat,
- w sposób zorganizowany
- i ciągły,
- z której uzyskane przychody nie są zaliczane do innych przychodów ze źródeł wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-9.

Jednocześnie zgodnie z art. 5b ust. 1 ustawy o PIT, za pozarolniczą działalność gospodarczą nie uznaje się czynności, jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- odpowiedzialność wobec osób trzecich za rezultat tych czynności oraz ich wykonywanie, z wyłączeniem odpowiedzialności za popełnienie czynów niedozwolonych, ponosi zlecający wykonanie tych czynności;
- są one wykonywane pod kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonych przez zlecającego te czynności;
- wykonujący te czynności nie ponosi ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną działalnością.

Zgodnie zaś z art. 13 pkt 8 lit. a ustawy o PIT za przychody z działalności wykonywanej osobiście uważa się przychody z tytułu wykonywania usług, na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, uzyskiwane wyłącznie od osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, osoby prawnej i jej jednostki organizacyjnej oraz jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Z wyjątkiem przychodów uzyskanych na podstawie umów zawieranych w ramach prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej oraz przychodów, o których mowa w pkt 9.

Ustawodawca więc wprost zastrzega, iż rozpoznanie przychodu ze zlecenia jako drugiego niż działalność gospodarcza źródła przychodu jest możliwe tylko w sytuacji, gdy umowy te zawierane są poza działalnością gospodarczą.

Można więc uznać, że zaliczenie przychodów do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 8 ww. ustawy, zależy więc od łącznego spełnienia następujących warunków:

- zleconą usługę podatnik wykona osobiście, tj. bez udziału osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło, które wykonywałyby czynności związane z istotą tej usługi,
- umowa zlecenia lub umowa o dzieło została zawarta z osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą lub osobą prawną i jej jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej,
- umowa zlecenia lub umowa o dzieło nie zostanie zawarta w ramach prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

Czy prowadząc działalność gospodarczą można świadczyć usługi na podstawie umowy zlecenia? cz. II

Organy podatkowe potwierdzają, że świadczenie usług w warunkach spełniających łącznie przesłanki z art. 5b ust. 1 ustawy o PIT, jeśli umowa zlecenia zawarta jest poza działalnością gospodarczą a wykonujący zlecenie nie ponosi ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną działalnością, należy zakwalifikować do przychodów z działalności wykonywanej osobiście, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (porównaj interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 24 maja 2016 r., sygn. ILPB1/4511-1-183/16-3/AA, Interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. IPPB1/415-984/13-2/KS, interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Bydgoszczy z 17.06.2016 r., sygn. ITPB4/4511-353/16/MP).

Tym samym wydaje się, że świadczenie usług w warunkach spełniających łącznie przesłanki z art. 5b ust. 1 ustawy o PIT nawet jeśli zakres czynności wykonywanych w ramach umowy zlecenia będzie identyczny z zakresem prowadzonej działalności gospodarczej to przychód uzyskany z tego tytułu nie będzie stanowił przychodu z działalności gospodarczej, lecz z działalności wykonywanej osobiście.

Tu jednak może się pojawić pytanie czy umowa zlecenia spełniająca łącznie przesłanki z art. 5b ust. 1 ustawy o PIT nie zostanie uznana za umowę o pracę? Bowiem umowa zlecenia, z której wynika konieczność wykonywania pracy w warunkach podporządkowania, osobiście oraz odpłatnie, w określonym miejscu i czasie, posiada wszelkie cechy umowy o pracę.

Autor:

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

Doradca podatkowy

agnieszka.fijalkowska-wocial@ltca.pl

Wymiana szyb i instalacja markiz nie daje możliwości skorzystania z ulgi termomodernizacyjnej.

Sprawa dotyczyła podatniczki posiadającej dom parterowy, która w celu zminimalizowania kosztów dogrzewania, **planuje przeprowadzić termomodernizację elementów stolarki okiennej, to znaczy:**

- wymienić stare szyby na trzyszybowe, dwukomorowe z lepszym gazem oraz
- zamontować do istniejącej stolarki okiennej markizy solarne zakupione w 2021 r., celem ograniczenia nagrzewania sypialni i tym samym kosztów schładzania tych pomieszczeń latem.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym, zadała pytanie czy **będzie przysługiwała jej w tym zakresie możliwość skorzystania z ulgi termomodernizacyjnej** – sama uważała, że tak.

Jej zdania nie potwierdził dyrektor KIS, który stwierdził że **wydatki na montaż markiz przeciwsłonecznych nie mieszczą się w zakresie ulgi**, o której mowa w art. 26h ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i nie będą podlegały odliczeniu w zeznaniu podatkowym. **Podobnie odniesieniu do montażu szyb – wydatki te nie zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia** Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie określenia wykazu rodzajów materiałów budowlanych, urządzeń i usług związanych z realizacją przedsięwzięć termomodernizacyjnych. **W konsekwencji uznał stanowisko podatniczki za nieprawidłowe.**

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w Interpretacji Indywidualnej z 24 października 2022 r.
nr: 0113-KD IPT2-2.4011.738.2022.1.SR

Autor:

Tomasz Kraśniewski

Konsultant Podatkowy

tomasz.krasniewski@ltca.pl

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➔ **Czy udzielenie finansowania przez Fundusz na rzecz Podmiotów finansowanych stanowi transakcję kontrolowaną w sytuacji, gdy powiązania pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi powstaną dopiero po zawarciu transakcji, tj. w trakcie obowiązywania umów w zakresie finansowania? cz. I**

Z takim pytaniem do Dyrektora KIS zwrócił się Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w Polsce, który w ramach prowadzonej działalności udziela finansowania różnym podmiotom, w tym podmiotom niepowiązanym.

Finansowanie na rzecz Podmiotów finansowanych udzielane jest i może być udzielane w przyszłości przez Fundusz w formie objęcia przez Wnioskodawcę obligacji emitowanych przez Podmioty finansowane, udzielania pożyczki finansowej, czy też udzielania gwarancji. Warunki udzielenia finansowania, w tym wysokość wynagrodzenia Wnioskodawcy, terminy spłat rat kapitałowych i odsetek, okres finansowania, ustanowione zabezpieczenia i inne istotne obowiązki stron transakcji zostają każdorazowo określone w umowach zawieranych pomiędzy Wnioskodawcą a Podmiotami finansowanymi.

Na moment podjęcia decyzji inwestycyjnej w zakresie udzielenia finansowania, ustalenia warunków transakcji, zawarcia umów oraz udzielenia finansowania, Wnioskodawca nie jest powiązany z Podmiotami finansowanymi. Jednakże w okresie obowiązywania umów pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi dochodziło oraz może dojść w przyszłości do zaistnienia powiązań na gruncie przepisów o cenach transferowych. Okolicznościami uprawniającymi Fundusz do podjęcia określonych działań prowadzących do powstania powiązań pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi są m.in. brak spłaty bądź opóźnienie w spłacie rat kapitałowych lub odsetek przez Podmioty finansowane, niewywiązanie się przez Podmioty finansowane z innych istotnych zobowiązań i warunków określonych w umowach, wystąpienie przypadków naruszenia zobowiązań w wyniku, których następuje przejęcie kontroli nad zarządem emitenta lub nad pakietem kontrolnym emitenta przez Fundusz w drodze egzekucji zabezpieczeń.

W przypadku zaistnienia opisanych powyżej okoliczności, dochodziło i może w przyszłości dojść do powstania powiązań między Funduszem a Podmiotami finansowanymi, w tym powiązań o charakterze kapitałowym (np. poprzez objęcie/przejęcie/nabycie całości lub części udziałów/akcji Podmiotu finansowanego), a także powiązań o charakterze osobowym (np. przystąpienie osoby zarządzającej Funduszem do Rady Nadzorczej lub Zarządu lub organu stanowiącego Podmiotu finansowanego). Natomiast po zaistnieniu powiązań pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi, na gruncie przepisów o cenach transferowych, dokonywane są i mogą być dokonywane w przyszłości rozliczenia z tytułu transakcji, tj. z tytułu płatności odsetek, wykupu obligacji bądź innych opłat związanych z udzieleniem finansowania.

Stanowisko Wnioskodawcy

W ocenie Wnioskodawcy, w odniesieniu do finansowania udzielonego na rzecz Podmiotów finansowanych przed powstaniem powiązań, nie zajdzie obowiązek sporządzenia dokumentacji cen transferowych i wypełnienia innych obowiązków wynikających z przepisów Ustawy o CIT w zakresie cen transferowych, w sytuacji, gdy po zawarciu transakcji w okresie obowiązywania umów w zakresie finansowania powstaną powiązania pomiędzy Funduszem a Podmiotem finansowanym.

Stanowisko Dyrektora KIS

Dyrektor KIS ocenił stanowisko Wnioskodawcy jako prawidłowe. Argumentując powyższe wskazał, że jak wynika z opisu sprawy, **warunki udzielenia Finansowania, w tym wysokość wynagrodzenia Wnioskodawcy, terminy spłat rat kapitałowych i odsetek, okres finansowania, ustanowione zabezpieczenia i inne istotne obowiązki stron transakcji zostają każdorazowo określone w umowach zawieranych pomiędzy Wnioskodawcą oraz Podmiotami finansowanymi.** Co ważne, na moment podjęcia decyzji inwestycyjnej w zakresie udzielenia finansowania, ustalenia warunków transakcji, zawarcia umów oraz udzielenia finansowania, Wnioskodawca nie jest powiązany z Podmiotami finansowanymi w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 oraz art. 11a ust. 2-4 Ustawy o CIT.

Najnowsze orzeczenia i interpretacje

➔ Czy udzielenie finansowania przez Fundusz na rzecz Podmiotów finansowanych stanowi transakcję kontrolowaną w sytuacji, gdy powiązania pomiędzy Funduszem a Podmiotami finansowanymi powstaną dopiero po zawarciu transakcji, tj. w trakcie obowiązywania umów w zakresie finansowania? cz. II

Organ podatkowy podkreślił, że skoro transakcje są zawierane przez Fundusz z Podmiotami finansowanymi, które na moment zawarcia transakcji nie są podmiotami powiązanymi, to nie jest możliwe, aby warunki na jakich Wnioskodawca udziela finansowania zostały ustalone bądź narzucone w wyniku powiązań. Udzielenie finansowania następuje zatem na warunkach, które są ustalane pomiędzy podmiotami niepowiązanymi. Wobec czego nie można uznać, aby zdarzenia te stanowiły transakcje kontrolowane, o których mowa w regulacjach dot. cen transferowych.

W ocenie DKIS, udzielenie finansowania przez Fundusz na rzecz Podmiotów finansowanych nie stanowi transakcji kontrolowanej w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 6 Ustawy o CIT i w konsekwencji nie podlega obowiązkowi sporządzenia dokumentacji cen transferowych, o których mowa w art. 11k ust. 1 Ustawy o CIT, w sytuacji, gdy po zawarciu transakcji w okresie obowiązywania umów w zakresie finansowania zaistnieją powiązania pomiędzy Funduszem a Podmiotem finansowanym.

W konsekwencji Fundusz nie jest zobowiązany do wypełnienia także innych obowiązków sprawozdawczych w zakresie cen transferowych, tj. złożenia oświadczenia o sporządzeniu lokalnej dokumentacji cen transferowych, o którym mowa w art. 11m ust. 1 Ustawy o CIT oraz złożenia informacji o cenach transferowych (TPR-C), o której mowa w art. 11t ust. 1 Ustawy CIT.

Interpretacja indywidualna wydana w dniu 18 listopada 2022 roku pod sygn. 0114-KDIP2-2.4010.143.2022.1.RK.

Autor:

Katarzyna Basek
Konsultant Podatkowy
katarzyna.basek@ltca.pl

➔ Transakcja pożyczki – dokumentacja cen transferowych.

Dnia 25 listopada br. wydana została interpretacja: Czy na potrzeby określania obowiązku dokumentacyjnego za rok podatkowy 2021 dla transakcji pożyczki, przy określaniu wartości tej transakcji w kontekście ustalenia przekroczenia progu dokumentacyjnego Spółka powinna brać pod uwagę kwotę kapitału wskazaną w umowie pożyczki, z uwzględnieniem aneksu, czy wyłącznie najwyższą kwotę kapitału pożyczki faktycznie udostępnioną w roku podatkowym 2021?

W ocenie Spółki, na potrzeby określania obowiązków dokumentacyjnych za dany rok podatkowy dla transakcji pożyczkowych, przy określaniu wartości transakcji należy brać pod uwagę **najwyższą kwotę kapitału udostępnionego (pozostającego do spłaty) w danym okresie raportowym, wynikającą z umowy pożyczki lub innych dokumentów.**

Tożsame stanowisko wyrażono w odpowiedzi na interpelację poselską nr DCT2.054.2.2021 z dnia 16 lutego 2022 r.

Organ podatkowy **zgodził się ze stanowiskiem Spółki** podkreślając, iż transakcja pożyczki powinna być wykazana w dokumentacji cen transferowych sporządzanej w każdym, tj. pierwszym i kolejnym, roku podatkowym aż do czasu jej spłaty, o ile w danym roku podatkowym wystąpi obowiązek dokumentacyjny – tj. wartość pożyczki przekroczy próg 10.000.000 zł. Natomiast pojęcie „wartości kapitału” o jakim mowa w art. 11l ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT, **należy rozumieć jako najwyższą kwotę kapitału udostępnionego w danym okresie raportowym, wynikającą z umowy lub innych dokumentów.** – interpretacja sygnatura 0111-KDIB1-2.4010.612.2022.1.EJ

<https://eureka.mf.gov.pl/informacje/podglad/519256>

Autor:

Patrycja Szewczyk
Senior Associate
patrycja.szewczyk@ltca.pl

Co w prawie piszczy?

Obowiązkowy ZUS PUE od 2023 r.

Od 1 stycznia 2023 r. wchodzi nowe obowiązki związane z ZUS – każdy przedsiębiorca będzie musiał posiadać konto na PUE ZUS. Wynika to z art. 1 pkt 15 oraz art. 15 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy z 24 czerwca 2021 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r., poz. 1621).

Płatnicy będą zobowiązani także do utrzymania aktywnego profilu w PUE ZUS w czasie prowadzenia z ZUS rozliczeń z tytułu składek.

Zgodnie z objaśnieniami ZUS, jeżeli płatnik składek samodzielnie nie założył profilu na PUE ZUS, ale upoważnił (udzielił pełnomocnictwa) do swojej roli płatnika inną osobę (np. księgową lub pracownika biura rachunkowego), to znaczy, że płatnik ma już swój profil na PUE ZUS.

Co w przypadku jeśli płatnik nie wywiąże się z tego obowiązku?

W praktyce niezakończenie ZUS PUE we wspomnianym terminie nie będzie miało żadnych skutków dla płatnika. Bowiem w takim przypadku ZUS sam założy konto na PUE w terminie do 31 stycznia 2023 r. płatnikom, na kontach których na dzień 31 grudnia 2022 r. prowadzone są rozliczenia z tytułu składek.

Także w przypadku płatników powstałych w późniejszym terminie, w przypadku nie założenia PUE ZUS przez płatnika to ZUS założy konto na platformie PUE.

Instrukcja ZUS dotycząca rejestracji i logowania:

<https://lnkd.in/d/S4bVJ5>

Autor:

Adam Giedrojc

Konsultant Podatkowy
adam.giedrojc@ltca.pl

Chcesz dowiedzieć się więcej o podatku VAT?
[Odwiedź naszą stronę VAT i CIT bez tajemnic](#)

Odliczenie VAT od zakupu i eksploatacji samochodów służbowych w 2023 roku prawdopodobnie bez zmian.

Trzyletnie upoważnienie Polski do stosowania odliczenia 50% VAT od wydatków związanych z samochodami służbowymi użytkowanymi także prywatnie, wygasa z końcem 2022 roku.

Z najnowszych komunikatów medialnych wynika, że w styczniu 2023 r. prawdopodobnie nie dojdzie do zmian w sposobie odliczania stawki VAT od zakupu i eksploatacji samochodów służbowych, które są używane również do zadań prywatnych.

Komisja Europejska 3 listopada przedstawiła wniosek (projekt) legislacyjny dotyczący decyzji wykonawczej Rady zmieniającej decyzję wykonawczą 2013/805/UE upoważniającą Polskę do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a) i art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (COM (2022)569).

Projekt decyzji przewiduje przedłużenie o kolejne 3 lata (tj. do 31 grudnia 2025 r.) tzw. derogacji samochodowej.

Na zatwierdzenie odstępstwa (derogacji) unijnych zasad VAT-owskich prócz Polski czekają jeszcze Włochy.

Biorąc pod uwagę stanowisko biura prasowego Rady UE zatwierdzenie wniosku pozostaje formalnością. Jak wskazuje Katharinę Pausch-Homble, z biura prasowego Rady UE: „Oba odstępstwa zostały niedawno omówione i nieformalnie zatwierdzone na szczepku ekspertów przez przedstawicieli państw członkowskich. Aby były ważne, musimy je również formalnie zatwierdzić. Jeśli wszystko pójdzie zgodnie z planem, na najbliższym posiedzeniu Rady do Spraw Gospodarczych i Finansowych 6 grudnia formalnie zatwierdzimy zarówno polską, jak i włoską derogację. Odbędzie się to już bez dyskusji”.

Zatwierdzenie wniosku będzie skutkowało przedłużeniem obecnego prawa upoważniającego do kontynuacji ograniczenia 50% możliwości odliczania podatku naliczonego od kosztów nabycia, eksploatacji i paliwa do aut służbowych wykorzystywanych jednocześnie do celów prywatnych.

Poniżej zawiadomienie o posiedzeniu i wstępny porządek obrad Rady planowany na 6 grudnia:

<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/CM-5475-2022-INIT/pl/pdf>

Autor:

Urszula Zielińska

Doradca podatkowy
urszula.zielinska@ltca.pl

Co w prawie piszczy?

Małe browary a obniżona stawka akcyzy – szykują się zmiany?

Bycie właścicielem małego browaru w Polsce to nie lada wyzwanie, szczególnie gdy trzeba zmierzyć się z kwestią podatku od akcyzy. Niestety przepisy w tej materii są złożone i w wielu sytuacjach niejasne, przez co ich analiza bez kufla wypełnionego złocistym trunkiem może być nie lada wyzwaniem, zatem – szkła w górę i do dna!

Zgodnie z § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej z dnia 28 czerwca 2021 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego, pierwszym wymogiem pozwalającym na zastosowanie obniżonej stawki akcyzy (50% niższy podatek akcyzowy), jest spełnienie warunku „ilość wyprodukowanego piwa”, która nie może przekroczyć 200 000 hl. Jednocześnie ust. 3 przywołanego przepisy wskazuje, że zwolnienie nie dotyczy podatników, którzy wyłącznie rozlewają piwo wytworzone przez innych producentów.

Oczywiście nie jest to jedyna przesłanka umożliwiająca skorzystanie z obniżonej stawki akcyzy, przepisy rozporządzenia dodatkowo wymagają, by taki producent:

- był prawnie i ekonomicznie niezależnych od innych przedsiębiorców wytwarzających piwo,
- posiadał miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w odrębnym miejscu niż inni przedsiębiorcy zajmujący się produkcją piwa oraz,
- nie wytwarzał piwa na podstawie licencji uzyskanych od innych przedsiębiorców.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na Odpowiedź z 2 lutego 2022 r. wiceszefa KAS Mariusza Gojnego na interpelację poselską nr 30593, w której została poruszona kwestia obaw co do nasilających się kontroli fiskusa wobec niewielkich browarów rzemieślniczych, które miały na celu pozbawienie ich możliwości skorzystania z obniżonej stawki akcyzy. W odpowiedzi na Interpelację wiceszef KAS wskazał, że według stanu na 31 grudnia 2020 roku, przeprowadzono 14 kontroli w zakresie podatku akcyzowego wobec 11 małych browarów (według danych na koniec 2021 r. w Polsce działało około 236 niezależnych, małych browarów). W 2021 r. zakończono 7 kontroli celno-skarbowych, w których stwierdzono brak prawa do opłacania o połowę niższej akcyzy. Co jednak najciekawsze, powodem nie było przekroczenie limitu rocznej produkcji piwa, tylko działanie na podstawie cudzej licencji.

Co do obniżonej stawki akcyzy – z preferencji mogą również skorzystać podatnicy produkujący piwo lub podatnicy posiadający zezwolenie wyprowadzenia wyrobów akcyzowych, którzy współpracują ze sobą na podstawie pisemnej umowy i w poprzednim roku kalendarzowym łącznie wyprodukowali do 200 000 hl piwa. Przepisy wymagają również spełnienia dodatkowych warunków przez współpracujących, które są tożsame z tymi dotyczącymi producentów indywidualnych. Należy pamiętać o tym, że przy obliczaniu limitu nie uwzględnia się ilości rozlewane go piwa.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami – wymogiem koniecznym do stosowania obniżonej stawki akcyzy zgodnie z § 12 ust. 6 jest uzyskanie certyfikatu małego producenta, który wydawany jest na wniosek zainteresowanego podatnika i dotyczy produkcji w danym roku kalendarzowym.

Będą zmiany?

Na początku listopada na stronach Rządowego Centrum Legislacji opublikowane zostało rozporządzenie Ministra Finansów zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego. Jak czytamy w uzasadnieniu, projektowana ustawa wprowadza zmiany dotyczące certyfikowania małych browarów w celu stosowania obniżonej stawki akcyzy.

Zmiany obejmą § 12 omawianego Rozporządzenia, a nowa dyspozycja przepisów będzie zakładała, że **certyfikaty małego producenta nie będą już obowiązkowe w zakresie krajowej produkcji napojów alkoholowych w celu zastosowania obniżonej stawki akcyzy na terytorium kraju, przewidzianej dla małych producentów tych napojów.**

Ponadto w § 12 zostanie dodany ust. 2a, który będzie dotyczył kwestii stosowania właściwej stawki podatku akcyzowego przez małego producenta. **Stawkę obniżoną będzie się stosowało do czasu, gdy w danym roku łączna produkcja piwa nie przekroczy 200 000 hl., a po przekroczeniu tej wielkości do ilości piwa ponad tę wartość będzie miała zastosowanie stawka podstawowa akcyzy.**

Jest to z pewnością pozytywna zmiana dla wszystkich właścicieli małych browarów i niewątpliwie odciążą producentów z pewnej biurokracji, która wydaje się niecelowa w obliczu całokształtu przepisów w tym zakresie, szczególnie biorąc pod uwagę podejście organów, które to bardzo chętnie analizują prawidłowości rozliczeń w takich miejscach.

Projekt jest na etapie opiniowania: <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12366152>

Autor:
Tomasz Kraśniewski
Konsultant Podatkowy
tomasz.krasniewski@ltca.pl

Case study

➔ Ustalenie proporcji VAT - pozytywna interpretacja dla klienta.

18 listopada 2022 r. uzyskaliśmy dla naszych klientów pozytywną interpretację podatkową (sygn.: 0111-KDIB3-1.4012.606.2022.5.IO) w sprawie ustalania proporcji VAT.

Stan faktyczny przedstawiał się następująco: Spółka A udzieliła pożyczki (dalej: „Pożyczka”) Spółce B. Obie spółki są czynnymi podatnikami VAT oraz podmiotami powiązanymi w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Przedmiotem działalności Spółki A nie jest prowadzenie działalności finansowej, a zwłaszcza spółka nie zajmuje się udzielaniem pożyczek.

Przedmiotowa Pożyczka związana była z tym, że Spółka B jest właścicielem nieruchomości (działek, budynków i budowli), które są przedmiotem najmu na rzecz Spółki A. Spółka A bowiem prowadzi działalność gospodarczą z wykorzystaniem owych nieruchomości. Za kwotę Pożyczki Spółka B miała zakupić nieruchomości gruntowe sąsiadujące z nieruchomościami wyżej wymienionymi a następnie rozszerzyć zakres umowy najmu. Dzięki zakupowi Spółka A otrzymałaby dostęp do nowych powierzchni biurowych, magazynowych i produkcyjnych – niezbędnych do prowadzenia działalności gospodarczej.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej zapytaliśmy Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (dalej: „DKIS”), czy (w przypadku uznania czynności udzielenia pożyczki za czynność podlegającą VAT, ale zwolnioną z podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy o VAT) można uznać, że transakcja ma charakter pomocniczy względem prowadzonej przez Spółkę A działalności gospodarczej. Jeśli tak jest, to czy w związku z tym można zaniechać ustalenia proporcji zgodnie z art. 90 ust. 6 pkt 2 VAT z uwzględnieniem kwoty tej transakcji?

Zadane pytanie był dla Spółki A bardzo istotne. Gdyby się okazało, że transakcję należy uwzględniać w obliczaniu proporcji, to obniżyłoby to wskaźnik proporcji stosowany przez Spółkę, a w konsekwencji Spółka musiałaby odliczać „mniej” VATu naliczonego.

Cała kwestia opierała się o odpowiednią interpretację zwrotu „czynności pomocnicze”. W przypadku bowiem uznania Pożyczki za czynność pomocniczą, nie należałoby jej uwzględniać przy obliczaniu proporcji. Wskazywaliśmy, że udzielenie Pożyczki miało dla Spółki A charakter incydentalny a Spółka A nie zamierza rozszerzać ani uzupełniać swojej działalności o transakcje finansowe. Udzielenie Pożyczki było podyktowane sytuacją ekonomiczną – dzięki Pożyczce Spółka B mogłaby nabyć nowe nieruchomości a następnie najmować je Spółce A do dalszego prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto, zaangażowanie zasobów ludzkich i kosztowych w Spółce A do przeprowadzenia transakcji ograniczało się do przygotowania prostej umowy pożyczki i do kontaktu z bankiem. Odsetki od Pożyczki będą stanowiły ok. 0,09% obrotu Spółki A.

DKIS zgodził się z naszą argumentacją i wskazał, że za uznaniem przedmiotowej transakcji za przedmiotową przemawiają następujące przesłanki:

- liczba udzielonych pożyczek (czyli jedna i brak planów na udzielanie innych pożyczek),
- niewielki stopień zaangażowania zasobów,
- stopień powiązania czynności udzielenia pożyczki z podstawową działalnością (opodatkowaną),
- niska wysokość obrotów z tej transakcji w stosunku do całego obrotu,
- udzielenie Pożyczki spółce powiązanej a nie podmiotom zewnętrznym,
- okoliczność udzielenia Pożyczki, czyli wyjątkowa sytuacja gospodarcza i ekonomiczna.

W rezultacie DKIS stwierdził, że: **„Udzielenie przedmiotowej pożyczki na rzecz Spółki 2, czyni zadość wszystkim warunkom uznania ww. usługi za usługę o charakterze pomocniczym w rozumieniu art. 90 ust. 6 pkt 2 VAT. Należy zatem uznać, że obrót z tytułu udzielenia pożyczki nie powinien być przez Państwa wliczony do obrotu branego pod uwagę przy kalkulacji proporcji”.**

Autor:
Kajetan Kubicz
Senior Associate, Adwokat
kajetan.kubicz@ltca.pl

Szkolimy się z LTCA

W najbliższym czasie mamy przyjemność spotkać się z Państwem na:

WEBINARACH

06/12	Spółka z o. o. – aspekty prawne i podatkowe Katarzyna Trzpiła	ZAPISZ SIĘ!
09/12	Śniadanie podatkowe Grzegorz Niebudek	ZAPISZ SIĘ!
12/12	Raportowanie schematów podatkowych Anna Kubicz	ZAPISZ SIĘ!
13/12	Zmiany w CIT 2022 / 2023 Diana Guzek	ZAPISZ SIĘ!
14/12	Umowa najmu – praktyczne spojrzenie na kontrakt Bolesław Szyłkajtis	ZAPISZ SIĘ!
15/12	Podatki dla zarządu i kadry menedżerskiej – ryzyka i odpowiedzialność Marcin Zarzycki	ZAPISZ SIĘ!
16/12	Śniadanie podatkowe Daniel Więckowski	ZAPISZ SIĘ!
16/12	Akademia VAT – czynności podlegające opodatkowaniu, podstawa opodatkowania, obowiązek podatkowy Urszula Zielińska	ZAPISZ SIĘ!

SZKOLENIACH

06/12	Podatkowe zamknięcie roku w CIT Grzegorz Niebudek	ZAPISZ SIĘ!
07/12	Podatkowe zamknięcie roku w VAT Daniel Więckowski	ZAPISZ SIĘ!
07/12	Urlopy wypoczynkowe w świetle KP i inne nieobecności w pracy Wojciech Dyląg	ZAPISZ SIĘ!
08/12	Umowy cywilnoprawne na listach płac Agnieszka Łapińska	ZAPISZ SIĘ!
08/12	Sprawozdanie za 2022 ze szczególnym uwzględnieniem rachunku zysków i strat Katarzyna Trzpiła	ZAPISZ SIĘ!
09/12	Wyzwania w prawie pracy na przełomie 2022/2023 Michał Olesiak	ZAPISZ SIĘ!
13/12	Nieodpłatne świadczenia na gruncie VAT Kajetan Kubicz	ZAPISZ SIĘ!
14/12	Raportowanie schematów podatkowych Anna Kubicz	ZAPISZ SIĘ!

LTCA

ADWOKACI I DORADCY PODATKOWI

Zapraszamy do kontaktu

[Marcin Zarzycki](#)

Adwokat, Doradca podatkowy
tel.: 504 147 871
e-mail: marcin.zarzycki@ltca.pl

[Urszula Zielińska](#)

Doradca podatkowy
tel.: 790 366 460
e-mail: urszula.zielinska@ltca.pl

[Tomasz Krasniewski](#)

Konsultant Podatkowy
e-mail: tomasz.krasniewski@ltca.pl

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz sp.k.
ul. Miodowa 1, 00 - 080 Warszawa
e: biuro@ltca.pl
t: 795-000-007

www.ltca.pl
www.akademialtca.pl